

(ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ἐκ φύσεως ἔξιν τινὰ ἰδιότροπον, ὅπως τὸ λινάρι ἀνθεῖ ὄχι καθ' ὃν χρόνον ἀνθοῦν τὰ ἄλλα φυτά, ἀλλὰ τὸν Ἰούλιον) Πάγγ. || Γνωμ. Τὸ νερό τ' Ἀλωναριῶ παρ' ὀλίγο σὰ φωτιά (διότι βλάπτει τὸν σταφιδόκαρπον) Ζάκ. *Σ' τὸ κακορρίζικο χωριὸ τὸν Ἀλωνάρι βρέχει (διότι ἡ βροχὴ τοῦ Ἰουλίου βλάπτει τὴν γεωργίαν. Συνών. γνωμ. *ς τῶν ἀμαρτωλῶν τὴ χάρις τὸ Μάι μῆνα βρέχει) Παξ.

Κόττα, χήνα, τὸ Γενάρι | καὶ παπὶ τὸν Ἀλωνάρι (ἐνν. φάγε) Πελοπν. (Κορινθ. Μεσσ.) || *Ἄσμ.

Τὸ Μάι πίνει τὸ νερό, τὸ Θεριστὴ τὸ ξίδι, τὸν Ἀλωνάρι τὸ κρασί γιὰ νὰ βγῇ παλληκάρη

Κεφαλλ. *Η σημ. καὶ παρὰ Βλάχ. β) *Ο κατὰ τὸν Ἰούλιον γεννηθεῖς βοῦς *Ηπ. 3) *Ο μὴν Ἰούνιος (διότι κατὰ τοῦτον ἄλωνίζουσι) Πελοπν. (Μάν.)

Πβ. ἄλωνευτῆς, ἄλωνιάρης, ἄλωνιάτης, ἄλωνιστής.

άλωνας ὁ, Κάρπ.

*Εκ τοῦ οὐσ. ἄλῶνι.

Χῶρος ἔχων σχῆμα ἄλωνίου, ἦτοι κυκλοτερός.

άλωνεᾶ ἡ, ἄλωνεᾶ Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἁ.) ἄλωνεᾶ πολλαχ. ἄλουνεᾶ Θράκ. Μακεδ. ἄλωνε Δ.Κρήτ.

*Εκ τοῦ οὐσ. ἄλῶνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εᾶ.

1) Τὸ ποσὸν τῶν σταχύων, τὸ ὅποιον δύναται ἅπαξ νὰ περιλάβῃ τὸ ἄλῶνιον, τὸ ἐφάπαξ ἄλωνιζόμενον ποσὸν ἐνθ' ἂν. : Κάνω μὴν ἄλωνεᾶ Κρήτ. Μὲν ἄλωνε σ'τάρι Δ.Κρήτ. Θὰ κάμω τ' ἀστάχια διὰ ἄλωνεσ αὐτόθ. *Εναν ἄλωνεαν σιάδᾶ (στάχια) Χαλδ. Συνών. ἄλωνισεᾶ. 2) *Ο ἄλωνισθεῖς σῖτος Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἁ.)

άλωνειᾶ ἡ, Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἁ.)

*Εκ τοῦ ρ. ἄλωνεύω.

Τὸ νὰ ἄλωνίζῃ τις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἄλωνίσματος. Συνών. ἄλῶνεμα, ἄλῶνι 3, ἄλῶνισμα, ἄλωνισμός.

ἄλῶνεμα τό, Νάξ. (Κινίδ.) κ. ἁ. ἄλῶνεμαν Κύπρ. *λῶνεμαν Κύπρ.

*Εκ τοῦ ρ. ἄλωνεύω.

*Ἀλωνεῖᾶ, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν. : *Ἐν βρίσκω τθαιρόν *ποῦ τ' ἄλῶνεμαν νὰ κάμω ἄλ-λην δουλειᾶν Κύπρ.

ἄλωνευτῆς ὁ, Σίφν. Ἀλωνευτῆς Κίμωλ. Σίφν. Ἀλωνευτῆς Ρόδ. Θηλ. ἄλωνεύτρα Κρήτ. (Μονοφάτσ.)

*Εκ τοῦ ρ. ἄλωνεύω. *Η λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) *Ο ἐργαζόμενος εἰς τὸ ἄλῶνιον, ὁ ἄλωνίζων Σίφν. *Η σημ. καὶ παρὰ Βλάχ. β) Τὸ θηλ. ἄλωνεύτρα, τὸ μέρος, ὅπου ἄλωνίζουσι, ἄλῶνιον Κρήτ. (Μονοφάτσ.) Συνών. ἄλῶνι 1. 2) *Ο μὴν Ἰούλιος Ρόδ. 3) *Ο μὴν Ἰούνιος Κίμωλ. Σίφν.

Πβ. ἄλωνιάρης, ἄλωνιάρης, ἄλωνιάτης, ἄλωνιστής.

ἄλωνευτὸς ὁ, Κύπρ.

*Εκ τοῦ ρ. ἄλωνεύω. Ἰδ. ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾶ 41 (1929) 54.

*Ο καιρὸς τοῦ ἄλωνίσματος, ἦτοι οἱ μῆνες Ἰούνιος καὶ Ἰούλιος.

ἄλωνευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσῶνευτος Νάξ. (Φιλότ.)

*Εκ τοῦ ἐπίθ. *ἄλωνευτὸς < ἄλῶνεύω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Πβ. ἀ- στερητ. 2 α.

*Ο μὴ τριβεῖς ἐν τῷ ἄλῶνι, ὁ μὴ ἄλωνισθεῖς : Πᾶρε ἀκόμα διὰ βόρτες, γιὰτ' ἀκόμα εἶναι ἀσῶνευτο τὸ ἔννημα (γέννημα).

ἄλωνεύω πολλαχ. ἄλωνεύω *Ἀνδρ. Θήρ. Κάλυμν. Κίμωλ. Κρήτ. Νάξ. (*Ἀπύρανθ. κ. ἁ.) Πάρ. Σέριφ. Σῦρ. κ. ἁ. ἀσῶνεύω Νάξ. (Φιλότ.) ἀνωλεύω Σίφν. ἄλωνεύω Κύπρ. *λωνεύω Κύπρ. Ρόδ.

*Εκ τοῦ μεταγν. ἄλῶνεύομαι = ἐργάζομαι ἐν τῷ ἄλῶνι.

1) Τρίβων ἐν τῷ ἄλῶνι τὰ σιτηρά, σῖτον, κριθὴν κττ. διὰ τῶν ποδῶν τῶν ἐλαυνομένων ἵππων ἢ τυκάνης συρομένης ὑπὸ βοῶν ἢ ἵππων ἀποχωρίζω τὸν καρπὸν ἀπὸ τῶν σταχύων μεταβαλλομένων εἰς ἄχυρα ἐνθ' ἂν. : Ἀλωνεύω τὸ κριθάρι - τὸ σιτάρι πολλαχ. Ἀλωνεύω τ' ἀγκάλια Κύπρ. || Φρ. Ἀλωνεύεται ἡ φτώχεια ἄνω του (ἐπὶ τοῦ ὑπερβολικῶς πτωχοῦ, τοῦ ὁποῖου τὰ ρακώδη ἐνδύματα παρομοιάζονται πρὸς τοὺς ἄλωνισμένους στάχυν) Κύπρ. || Παροιμ.

Με τοσοῖ χοίρους ἄλωνεύεις, | εἶδα διάφορ' ἀνημένεις !

(ποῖον κέρδος προσδοκᾷς, ὅταν ἄλωνίζῃς με τοὺς χοίρους ! *Επὶ τοῦ μεταχειριζομένου μέσα ἀκατάλληλα πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν) Κρήτ. κ. ἁ. || *Ἄσμ.

Νὰ σπείρῃ καὶ τὴ θάλασσα σιτάρι καὶ κριθάρι, νὰ βάλῃ καὶ τ' ἄλῶνι του ἀνάμεσα πελάγου, νὰ στείλῃ καὶ τοῖς μαύρους του νὰ πάν νὰ τ' ἄλωνέφουν

ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,600. 2) Περιφέρομαι, περιστρέφομαι περὶ τι (διὰ τὴν σημ. πβ. ἀρχ. ἀλοάω = περιάγω ἐν κύκλῳ) Νάξ.

Πβ. ἄλῶνιζω.

ἄλῶνι τό, ἄλῶνιν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἄλῶνι κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Οἶν.) ἄλῶν' βόρ. ἰδιώμ. ἄλῶν' Καπ. (*Ἀνακ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.) ἄλῶνιν Πόντ. (Κολων.) ἄλῶνι Πόντ. (Κολων.) ἀσῶνι Νάξ. (Φιλότ.) ἀβῶνι Πόντ. (Νικόπ.) ἀγῶνι Καπ. ὦνι Καπ. (Φάρας).

*Εκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄλῶνιον. *Η λ. καὶ παρὰ Πορτ. Οἱ φθόγγ. γ καὶ β γ ἐν τοῖς τύπ. ἀγῶνι καὶ ἀβῶνι ἀνεπτύχθησαν μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ λ. Διὰ τὸν τύπ. ἀβῶνι πβ. καὶ ἄλλογο - ἀβγο.

1) Χῶρος κυκλικός, ὁμαλὸς καὶ με ἔδαφος συμπαγές, εἰς τὸν ὅποιον ἄλωνίζονται τὰ σιτηρά, σῖτος, κριθή, σίκαλις κτλ. πρὸς ἀποχωρισμὸν τοῦ καρποῦ ἀπὸ τῶν σταχύων κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (*Ἀνακ. Φάρας. κ. ἁ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.) : Ρίχνω τὰ στάχια *ς τ' ἄλῶνι πολλαχ. Κλώθω τ' ἄλῶν' (ἀντιστρέφω τὰ ἄλωνιζόμενα σιτηρά διὰ νὰ ἄλωνισθοῦν καὶ οἱ πρὸς τὸ ἔδαφος μένοντες ἀκέραιοι στάχυν) Χαλδ. || Φρ. Τὰ *καμε ἄλῶνι (ἄνω κάτω) *Ηπ. *Ἐχω τ' ἄλλογα *ς τ' ἄλῶνι (ἔχω ἐργασίαν χρῆζουσιν συνεχοῦς ἐπιβλέψεως) Πελοπν. Τὸν ἐδέχτηκε σὰν τὴ βροχὴ *ς τ' ἄλῶνι (τὸν ὑπεδέχθη ψυχρῶς) *Ηπ. Τὸ ἔχει αὐτὴ καὶ ἄλῶνι (ἐνν. τὸ σπῖτι ἢ τὸ κτῆμα, ἦτοι ἔχει ἐλευθέραν εἰσοδὸν εἰς αὐτό, εἰσέρχεται με θάρρος) Πελοπν. (*Ἀρκαδ.) Γυρίζει σὰν τ' ἄλλογο *ς τ' ἄλῶνι (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς ἐργαζομένου καὶ δὴ μονότονον χειρωνα-

κτικὴν ἐργασίαν) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) *Θέλει νὰ μ' ἔχη σὰν τὸ ἄλογο 'ς τ' ἁλώνι* (νὰ μὲ ἐκμεταλλεύεται πρὸς ἴδιον ὄφελος) Πελοπν. (Λάστ.) *Κάνει ἁλώνι μὲ τὴ μύτι του* (ἐπὶ τοῦ μεθύοντος) Κρήτ. || Παροιμ. *'Σ τ' ἁλώνι φαίνεται ἡ πομπή τοῦ ζευγολάτη* (ἐπὶ τοῦ ἐλεγχομένου διὰ τὰς ἐργασίας του, ὅταν ἐπιστῇ ὁ κατάλληλος χρόνος) Πελοπν. (Λακων.) *'Σ σ' ἁλώνιν ἀτ' νὲ βρέθ' νὲ δονίζ'* (εἰς τὸ ἁλώνι του οὔτε βρέχει οὔτε χιονίζει. Ἐπὶ τοῦ ἀδιαφοροῦντος διὰ πᾶν τὸ μὴ ἀναφερόμενον εἰς αὐτόν) Κερασ.

Μικρὸ μικρὸ τ' ἁλώνι σου καὶ νά ν' μοναχικό σου (ἐπιδίδωκε τὴν αὐτάρκειαν καὶ τὴν σταθεράν ὠφέλειαν) Κρήτ.

Κάλλιο λόγια 'ς τὸ χωράφι | παρὰ μάγγανα 'ς τ' ἁλώνι (προτιμότερα κατόπιν συζητήσεως συμφωνία εἰς τὴν ἀρχὴν παρὰ φιλονικία εἰς τὸ τέλος) Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) *'Η λ. ὑπὸ τοὺς τύπ. 'Ἀλώνι ἢ 'Ἀλώνια, Δύο-Τρία-Πέντε 'Ἀλώνια, Μεγάλο-Μικρὸ 'Ἀλώνι, Παλιὸ-Νέο 'Ἀλώνι, 'Ἀπάνω-Κάτω-Πέρα 'Ἀλώνι* πολλαχ. Μετά τινος δὲ προσδιορισμοῦ κυρίου ὀνόματος ἢ ἐπωνύμου, οἶον: *Τοῦ Γιάννη-τοῦ Κώστα-τοῦ Παπᾶ τ' 'Ἀλώνι* κττ. κοιν. Συνών. *ἁλωνεύτρα* (ἰδ. *ἁλωνευτής* 1 β). β) *'Ο χῶρος τοῦ ἐλαιοτριβείου, εἰς τὸν ὅποιον ἀποθλίβονται αἱ ἐλαῖαι* Εὐβ. Κέρκ. Κίμωλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σάμ. κ.ά. Συνών. *κατω λίθι*. γ) *Χῶρος ὁμαλὸς σχήματος ὀρθογωνίου παραλληλογράμμου μὲ ἔδαφος συμπαγές, εἰς τὸν ὅποιον ἐκτίθεται ἡ σταφὶς πρὸς ἀποξήρανσιν* Κορινθ. δ) *'Ο περὶ τὸ φρέαρ διὰ πλακῶν στρωμένος χῶρος* Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τὸ π'γάδ' θέλ' νά 'χ' τρανὸ ἁλῶν'.* ε) *Πλατεῖα βαθμὶς περιστροφικῆς κλίμακος εἰς τὸ μέρος, ὅπου γίνεται ἡ στροφή* Στερελλ. (Αἰτωλ.) ς) *'Υπαίθριος χῶρος, εἰς τὸν ὅποιον σωρεύεται τὸ πλεονάζον ἄλας, ὅταν πληρωθοῦν αἱ ἀποθήκαι* Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ζ) *'Ἀναπεπταμένη ἔκτασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκτίθενται πρὸς ἀποξήρανσιν τὰ εἶδη τῆς πλινθοποιίας* Ἀθῆν. η) *'Ο πλατὺς χῶρος ὁδόντος τραπεζίτου* Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Μ' χάλασι τ' ἁλῶν' ἀπ' ἑναν τραπιζίτ'.* θ) *'Ο περὶ τὴν σελήνην νεφελώδης κύκλος* Νάξ. (Φιλότ.) Πελοπν. (Ἀρχαδ. Βασαρ.) κ.ά.: *'Αουῶνι ἔχει τὸ φεγάρι καὶ θά 'χωμενε ἀέρα* Φιλότ. Τὴν αὐτὴν σημ. εἶχε καὶ παρὰ τοῖς ἀρχ. ἢ λ. *ἁλῶς*. Ἰδ. *Θησαυρ.* ι) *Τὸ ἐσωτερικὸν ὑπὸ τὸν φλοιὸν κοίλωμα τοῦ βραστοῦ ψοῦ* Ἡπ. ια) *Παιδιὰ κατὰ διαφόρους τρόπους παιζομένη, ἢ ὅποια ὠνομάσθη οὕτω ἀπὸ τοῦ χαρασσομένου ἢ τῶν χαρασσομένων εἰς τὸ ἔδαφος ὁμοκέντρων κύκλων* Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θεσσ. (Καρδίτσα) Πελοπν. (Γορτυν.) κ.ά. 2) *Τὰ ἁλωνιζόμενα σιτηρὰ (ἐκ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον) Κύθν. Πελοπν. (Φεν. κ.ά.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) κ.ά.: 'Επάλενα μὲ καμπόσο ἁλώνι* (κατεγινόμεν ἑἰς τὸ ἁλώνισμα ποσοῦ τινος σίτου) Φεν. || Φρ. *Σηκώνω τ' ἁλώνι* (μετὰ τὸ ἁλώνισμα συλλέγω τὸν καρπὸν) Κύθν. *Τὰ καλὰ τὰ βούδᾶ ὀγλήγορα κόφ'ν τ' ἁλῶν'* Χαλδ. 3) *'Η πρῶξις τοῦ ἁλώνισματος* Κύθν. Πελοπν. (Σουδεν.) κ.ά.: *'Εχω ἁλώνι ταχρὰ Σουδεν. Γλυτώσανε τ' ἁλῶν-μα* (ἐτελείωσεν τὸ ἁλώνισμα) Κύθν. Συνών. *ἁλωνεῖα, ἁλῶνεμα, ἁλώνισμα, ἁλωνισμός*. 4) *'Ο καιρὸς τοῦ ἁλώνισματος, συνήθως κατὰ πληθ.* Ἡπ. Πελοπν. (Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: *Νὰ μοῦ δώσης, γείτονα, τέσσερες καβάθες γέννημα καὶ 'ς τ' ἁλώνια θὰ σοῦ τὸ δώσω ἀναπεδιά-ρικο* (ἀντὶ τεσσάρων μεριδίων θὰ σοῦ δώσω πέντε) Μάν. *Σ' τό 'δουσα τοῦ σ'τάρ' π' σ' χρώσταγα, 'ς τ' ἁλῶν' νὰ ματα-χαλέψ'ς* (σοῦ τὸ ἔδωσα τὸ στάρη ποῦ σοῦ χρεωστοῦσα, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἁλώνισματος νὰ ζητήσης πάλιν) Αἰτωλ. Ἡ σημ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ Νάξ. τοῦ 1765.

άλωνιάρεις ὁ, Λεξ. Βλαστ. Μ.Ἐγκυκλ. *ἁλωνιάρ'ς* Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἁλῶνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρεις.

1) *'Ο ἁλωνίζων διὰ τῶν ἵππων του τὰ ἐν τῷ ἁλωνίῳ στάχνα σιτηρῶν ἐπ' ἀμοιβῇ εἰς εἶδος, τὴν ὁποίαν λαμβάνει μετὰ τὸ ἁλώνισμα* Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Μ.Ἐγκυκλ.: *Οἱ ἁλωνιαραῖοι μὲ τ' ἄλωνα ἁλωνίζ'νι καὶ φκειάν'νι τὰ λειώματα* Αἰτωλ. β) *Πληθ. ἁλωνιαραῖοι, οἱ συνετairίζοντες τοὺς ἵππους των εἰς τὸ ἁλώνισμα* Λεξ. Μ.Ἐγκυκλ. 2) *'Ο ἀνήκων εἰς τὸ ἁλώνιον* Στερελλ. (Αἰτωλ.): *'Ἀλωνιάρ'κα ἄλωνα.* β) *Τὸ οὐδ. ἁλωνιάρ'κον οὐσ., ἢ εἰς χρῆμα ἢ εἶδος ἀμοιβῇ τοῦ ἁλωνιστοῦ* Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) Συνών. *ἁλωνιάτικο* (ἰδ. **ἁλωνιάτικος*).

Πβ. *ἁλωνιάρικος, ἁλωνιάρης, ἁλωνευτής, ἁλωνιάρτης, ἁλωνιστής, ἁλωνιστικός.*

άλωνιάτης ὁ, Κέρκ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Βλαστ. *'Ἀλωνιάτης* Σέριφ.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἁλῶνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάτης.

1) *'Ο ἁλωνίζων, ἁλωνιστής* Κέρκ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Βλαστ. 2) *'Ο μὴν Ἰούνιος* Σέριφ.

Πβ. *ἁλωνιάρης, ἁλωνευτής, ἁλωνιάρης, ἁλωνιστής.*

***ἁλωνιάτικος** ἐπίθ. *ἁλωνιάτικο τό, πολλαχ. ἁλωνιάρ'κον* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἁλωνιάρτης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

'Η εἰς χρῆμα ἢ εἶδος ἀμοιβῇ τῶν ἁλωνιστῶν ἐνθ' ἀν.: 'Εβγαλα ἑκατὸ ὀκάδες καρπὸ ἀπὸ τ' ἁλωνιάτικα Πελοπν. (Μάν.) Συνών. *ἁλωνιάρ'κον* (ἰδ. *ἁλωνιάρης*), *ἁλωνιστικό* (ἰδ. *ἁλωνιστικός*).

άλωνίζω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καππ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) *ἁλωνίζου* Καππ. (Σεμέντρ.) *ἁλωνίζου* βόρ. ιδιώμ. καὶ Καλαβρ. (Καρδ.) *ἁλωνίτσω* Καλαβρ. (Μπόβ.) *'λωνίζω* Κύθν. κ.ά. *ἁλωνοῦ* Τσακων.

Τὸ μεσν. *ἁλωνίζω*.

Α) Κυριολ. 1) *'Ἀλωνεύω* 1, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ.) Καππ. (Σεμέντρ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *'Ἀλωνίζω τὸ γέννημα-τὸ κριθάρι-τὸ σιτάρι* κττ. || Φρ. *'Σ τὸ πέλαγο ἁλωνίζει* (ἐπὶ τοῦ ματαιοπονοῦντος) κοιν. Πελοπν. (Μεσσ.) || Παροιμ.

Τ' ἀβγά δὲν τ' ἁλωνίζουν, παρὰ τὰ τηγανίζουν (ἐπὶ τοῦ ἄλλα ἀντὶ τῶν προσηκόντων πράττοντος) Ζάκ.

2) *Μέσ. καθήμενος ἐπὶ τῆς τυκάνης περιάγομαι ἐν τῷ ἁλωνίῳ καὶ διασκεδάζω* Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.): *Πάμε ν' ἁλωνιστοῦμε* Σαρεκκλ.

Β) Μεταφ. 1) *Φθείρω διὰ τῶν ποδῶν, ποδοπατῶ* (ἢ μεταφ. ἐκ τῶν ἁλωνιζόντων βοῶν ἢ ἵππων) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): *'Ἀλῶν'σαν τὰ γίδια τοῦ χουράφ' Ζαγόρ. Πῆι τὰ πράματα 'ς τοῦ χουράφ' μ' καὶ μ' ἁλῶν'σαν τοῦ σ'τάρ'* Αἰτωλ.

β) *Κτυπῶ, δέρνω* Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ.: *Κάτσε ἡσουχα, γιατί θὰ σ' ἁλωνίσω!* Σῦρ. *Τὸν ἁλωνίζ' κάθι μέρα τοῦ πιδί τ'ς* Αἰτωλ. *Τὸν ἡδρ' ἀπ' τοῦν ἁλῶν'ζι ἢ μάννα τ' αὐτόθ.* || Φρ. *Χ'πειέτι καὶ ἁλωνίζει* (κτυπιέται καὶ δέρνεται. Ἐπὶ

